

ימינו. למה? אלא משווים שחררי עד קץ תימין שוכבת לאرض, אז הוא אלמוני. פלוני מכפה, גנוו מיום שגברא העולם.

לא אוכל לגאל לי פן אשחת את נחלתי (שם). מכאן שני משיחים הם, גואל קרוב וגואל רחוק. גואל קרוב מצד תימין. גואל רחוק זה משיח בן יוסף. ומי הוא? יוסף שנקרא צדיק, וזהו הפסיח שבא ראשון.

לא אוכל לאאל לי, שהרי תימין שהוא לאחו, שבתו (אייה ב) השיב אחריו ימינו, כתוב בו הוושעה ימינה שענני. ועד שנושע זה, לא אוכל לגאל לי.

גאל לך אפה את גאלתי. שחררי משיח בן יוסף בא ויגאל קראון. אחר כך מתעורר הימין הגנוו, שהוא גנוו לשני הצדיקים הפלגי, צדיק ואזרק. ועל זה שנינו שהוא גנוו לצדיקים, ובזה יקומו ויתחברו בתקופה בגיןה, לעשות תולדות ופרות בעולם.

ואז ימין ה' רוממה. ויאמר הגאל לבצע קנה לך ויישוף נעלו (רות ד), כמו שנאמר (איוב ס) שלף ויצא מגואה. (שלף איש - זה משה) בהתעוררות של ברית מדבר, וכבלשון קבוע. שפין שמתעורר הימין אל הצדיק, מיד ויישוף נעלו, (התעוררות) שלו אל העולם הפתחון. (או מתעורר לעשות תולדות בעילם) בכם אותו הגואל הקרוב, ומעורר אותו אל העולם, ואומר קנה לך.

עד כאן סודות המגלה הזה. באו רבינו ההוראי ורבבי יהודאי, ונש��וرأسו וידיו. אמרו, ודאי אוור של טיני (פעלי העליון) רק גם לפני,

המאור של האור הוא. זו את לפנים בישראל על הגולה ועל התמורה לקים כל דבר של איש נעלו ונמן לרעהו זו את

אלמוני. פלוני מכוסה, גנוו מיומא דאתברי עלמא.

לא אוכל לגאל לי פן אשחת את נחלתי. מכאן, דתרין משיחין אינון, גואל קרוב וגואל רחוק. גואל קרוב, מפטרא דימינא. גואל רחוק, דא משיחא בן יוסף. ומאן איה. יוסף דאקרי צדיק. ורק איהו משיחא דאתרי ראשון.

לא אוכל לגאל לי, דהא ימינה דאייהו (לאחר), בכתב השיב אחריו ימינו), כתיב ביה, (תהלים ס ו) הוושעה ימינה וענני. ועד דאותשע דא, לא אוכל לגאל לי.

גאל לך אתה את גאלתי. דהא משיח בן יוסף אתו ויפרוקקד מה, לבתר אתערא ימינה גנייזא, דאייהו גנוו לתרין צדייקים הלו, צדיק וצדקה. ועל דא פגנן, דאייהו גנייז לצדייקים. ובזה יקומו ויתחברו בתיאובתא בגנייזא, למיעבר אייבין ופירין בעלמא, וכדין כתיב, (תהלים קיח ט) ימין ה' רוממה.

ויאמר הגאל לבצע קנה לך ויישוף נעלו. כמה דאת אמר (איוב כח) שלף ויצא מגורה. (שלף איש זה משה) באיתערו דברית משתעי, ובלשון קבוע. דבין דאיתער ימינה לגבי צדיק, מיד ויישוף נעלו. (אתערו) דיליה לגבי עלמא תפאה. (בדין איתער לפער אייבין געלפא), בחילא דההוא גואל קרוב. ואיתער ליה לגבי עלמא, ואמר קנה לך. עד פאן רזין דמגילה זו. אתו רבינו ההוראי ורבבי יהודאי, ונש��ו ראייה וידי. אמרו ודאי נהירוי דסיני (בשנירא עלאה) כי נמי קפיה, בוצינא דנהורא אייה.

זו זאת לפנים בישראל על הגולה ועל התמורה לקים כל דבר של איש נעלו ונמן לרעהו זו זאת התועודה בישראל. רבנן

הטעודה בישראלי רותה. ובו תנו פותרים הפסוק, ואומרים, זהו שפטות (זהלים כן) לפנים הארץ יסדק ומעשה יידיך שמים. בשברא הקדוש ברוך הוא עולם, לא ברא אותו אלא עם עולמו, והתורה היה אלפים התורה. והתורה היה אלפים שניה קדם שנבראה העולם, שפטות (משליך) ואלהיה שעשוים יום יום. לשנינו, בשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, הכנין את התורה. דכתיב, (איוב כח כז) אז ראה ויספרה שפטות (איוב כח) אז ראה ויספרה וגוי. וברא בה העולם, ואחר כך גנזה. עד שנברא אדם הראשון, ולמدة לו, שפטות (שם) ויאמר לאדם וגוי.

באותה שעה עמדו כל האותיות לפניו. זאת אומרת: כי יברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, זאת אומרת: כי יברא הקדוש ברוך הוא עולמו. עמדו לפניו כל האותיות לפרטן, בתש"ר. באה ת', ואמרה לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני חתימת כל האותיות, ועוד, ששמך הוא אמת, בינה חתמת? אמר לה: לא, איןך כדי לברא בכך את עולמי, שכן עתידין במאמה צדיקים מבני למות, שפטות (יחזקאל ט) וההתויתת פ"ו על מצוחות האנשים וגוי. ומיד יצאה לפניו בפה נפש.

עמדו שיין לפני הקדוש ברוך הוא, ואמרה לפניו: רבונו של עולם, רצונך לברא כי את העולם, ששםך שהוא שדי חתום כי אמר לה: לא אברך בכך את עולמי.

עד שבאו ק"ר מחייבים יחד. אמר: לא אברא בהם את עולמי. וכן באו לפניו כלם, עד כ"ר. ביוון שירדה כ"ף מעל הceptor, נזען הceptor, ונזען השם מרגליות

פטרי קרא, ואמרו, hei דכתיב, (תהלים קב כ) לפנים הארץ יסדק ומעשה יידיך שמים. בשברא הקדוש ברוך הוא עולם, לא ברא אותו אלא עם התורה. והتورה היה אלפים שנה קודם שנבראה העולם. דכתיב, (משל ל ח) ואהיה שעשוים يوم יום.

ה廷ין, בשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, הכנין את התורה. דכתיב, (איוב כח כז) אז ראה ויספרה וגוי. וברא בה העולם, ואחר כך גנזה. עד שנברא אדם הראשון, ולמدة לו. דכתיב, (שם פסוק כח) ויאמר לאדם וגוי.

באותה שעה, עמדו כל האותיות לפניו, זאת אומרת, כי יברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, וזאת אומרת, כי יברא הקדוש ברוך הוא עולמו לפניו. עמדו כל האותיות לפרטן, בתש"ר.

באה ת', ואמרה לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני חתימת כל האותיות, ועוד, ששמך הוא אמת בינה חתמת. אמר ליה, לא. איןך כדי לברא בכך את עולמי, שפה עתידין במאמה צדיקים מבני למות. דכתיב, (יחזקאל ט ד) וההתויתת ת"ו על מצוחות האנשים וגוי. ומהיד יצאה לפניו בפה נפש.

עמדו שיין לפני הקדוש ברוך הוא, ואמרה לפניו, רבונו של עולם, רצונך לברא כי את העולם, ששםך שהוא שדי חתום כי אמר לה, לא אברך בכך את עולמי. עד שבאו ק"ר מחייבים יחד, אמר, לא אברך בכם את עולמי. וכן באו לפניו כלם, עד כ"ף.

ביוון שירדה כ"ף מעל הceptor, נזען הceptor, ונזען השם מרגליות

אלף רבוֹא מִרְגָּלִיּוֹת הַקְּבוּעִים בְּכֶתֶר. אמר להם הקדוש ברוך הוא: מהו: לְפָה אַפְם מִזְדֻעָזִיעִים? אמרו: רבונו של עולם, כל טובנו וכל כבוננו, וכל כבוננו, אינו אלא באות כ"ר, ועכשוו ירצה מעלינו.

אמירה לפניו: רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני אותן של כבודך גער בה הקדוש ברוך הוא, אמר: כ"ר כ"ר, חזר למקומך, ולא ישאר הפתור שליל, גרווע, ולא אברא בך את עולמי, שבך עתידין לפשל כמה אלפים מישראל, שנאמר (שםות לו) ריפל מן העם ביום ההוא פשלשת אלפי איש. מיד חזרה מלפניו

אלפי איש. בפחית נפש, ובן פלם.

עד שבאה בית, ואמרה לפניו: רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני אותן של ברכה, וכי מברכים אותך בניך ישראל העתידים לבא בעולם, ואומרים ברוך אתה ה' אמר לה הקדוש ברוך הוא: בך וدائית אברא את

עולם, ואת ראייה לך! אמרה אותן את אל"ר, ולא נכסה לפניו. אמר ליה קידשא בריך הוא, אל"ר אל"ר לך לא תפensi כשר כל האותיות שכנסו לפני? אמרה לפניו: רבונו של עולם, מפני שראייתי כל האותיות שכנסו לפניך, שיצאו בפחית נפש. וכבר נתת לאות בית רשות שתברא בה את עולמך, ואין ראוי למלך המלכים, למי שפטן מפנה, להעבירה מפנה, ולפיקך עמדתי במקומי. אמר לה הקדוש ברוך הוא: הוαι והוא, את תהיה ראשונה לכל האותיות. בך אני מתחילה להקריא

בך שם אחד.

ובתורה היה משגיח הקדוש ברוך הוא, ובזאת

הקבועים בפרט. אמר להם הקדוש ברוך הוא, למה אתם מזדעזעים. אמרו, רבונו של עולם, כל טובנו, וכל כבודנו, אין אלא באות כ"ר. ועכשוו ירצה מעלינו.

אמירה לפניו, רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני אותן של כבודך. גער בה הקדוש ברוך הוא, אמר, כ"ר כ"ר, חזר למקומך, ולא ישאר הפתור שליל גרווע, ולא אברא בך את עולמי, שבך עתידין ליבשל כמה אלפים מישראל. שנאמר, (שםות לב כח) ויפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש. מיד חזרה מלפניו בפחית נפש, ובן פלם.

עד שבאה בית, ואמרה לפניו, רבונו של עולם, רצונך לברא כי את עולמך, שאני אותן של ברכה, וכי מברכין אותך בניך ישראל העתידים לבא בעולם, ואומרים ברוך אתה ה'. אמר לה הקדוש ברוך הוא, בך וدائית איברי את עולמי, ואת ראייה לך.

עמדו את אלף, ולא נכסה לפניו. אמר ליה קידשא בריך הוא, אל"ר אל"ר לך לא תפensi כשר כל האותיות שכנסו לפני. אמרה לפניו: רבונו של עולם, מפני שראייתי כל האותיות שכנסו לפניך, שיצאי בפחית נפש. וכבר נתת לאות בית רשות, שתברא בה את עולמך, ואין ראוי למלך המלכים, למי שנתן מפנה, להעבירה ממנו, ולפיקך עמדתי במקומי. אמר לה הקדוש ברוך הוא, הוαι והוא, את תהוי ראשונה לכל האותיות. בך אני מתחילה, להקריא בך שם אחד.

ובהוראה היה משגיח הקדוש ברוך הוא, ובזאת